

Eu știu un basm

Octavian Goga

Eu știu un basm de mult uitat
C-un cântăreț rătăcitor,
Ce strunele și-a încordat
Pe rând, la poarta tuturor,
Și-n cântecu-i înviforat
A plâns de lacrimile lor.

Din goana lui s-au ridicat
Văpăi și valuri de scânteii,
Bărbații s-au oprit în sfat
Și s-au oprit în drum femeii,
O lume-ntreagă și-a legat
De glasul lui plânsoarea ei...

Cântând prin codri de brădet,
Drumeț pe larguri de pământ,
Așa s-a risipit încet,
Ca frunza spulberată-n vânt:
Nu visul lui nemângâiet,
Amarul altora l-a frânt.

Pe urma lui creștea popor
Și se ruga cu chip duios:
- Mai spune-ne câte ne dor
Și câte suflete ne-au ros,
Pribeagule, stihuitar,
Le plângi atâta de frumos!...

El, ascultând al lor cuvânt,
A chibzuit și-a priceput
Că pururi fără crezământ
Durerea lui l-a petrecut
Și că-n sălbaticu-i avânt
Străine doruri l-au durut...

Atunci o clipă s-a-ntâmpat
- Mai vreți voi basmul să vi-l spui?-
Că jalea lui a lăcrimat,
Dar a-nțeleș că nime nu-i,
În tot norodul adunat,
Să vază lacrimile lui...